

Miksulla on vahva tuki takanaan

Wahlmanin perhe

– enemmän kuin osiensa summa

Kuusitoistavuotias Mikael ”Miksu” Wahlman nousi pari vuotta sitten ponien kautta maamme junioriratsastajien kärkeen. Nyt hän jo ahdistelee reilusti vanhempia ja kokeneempia kilpailijoita. Vuoden 2008 tulokset puhuvat omaa kieltään; Miksulla on lukuisia voittoja ja sijoituksia 135-140 sentin radoilta, kaksoisvoitto nuorten GP-sarjassa, ja hän on myös juniorien rankingykkönen.

Mutta nyt ei puhuta Sanna Backlundin valmentaman nuoren lupauksen tuloksista vaan siitä, miten niihin on päästy. Ja silloin on aloitettava alusta.

Vuonna 2001 Wahlmanien perhe: äiti Mervi, isä Timo ja lapset Mikael ja Angelika, joutuivat ikään kuin vahingossa hevosurheilun pariin. Tuolloin he päättivät ostaa Hollolan Korpikylästä maatilaa, kunnostaa sen ja asettua sinne asumaan. Tilan mukana seurasi ratsastuskoulu. Ratsastus oli heille täysin tuntematon laji, mutta jo parin vuoden kuluttua ratsastuskoulu oli siirtynyt Mervin käsiin. Kului vielä pari vuotta ja Korpikylän kartanosta oli kehittynyt mittava ratsastuskeskus ja Mikaelista täysipainoinen kilparatsastaja.

Neran-ponilla alkuun

Ratsastajauransa alkutaipaleella kaikki nelijalkainen kelpasi Miksulle. Hän odotti, että joku oppilas olisi perunut tuntinsa, jotta hän voisi hypätä vapautuneen hevosen selkään. Äiti kun oli estänyt Miksua viemästä maksavilta oppilailta paikkoja. Kun vanhemmat huomasivat, että poika on tosissaan ja hän ilmoitti tähtäävänsä lajissa maailmanmestariksi, päätettiin hänelle hankkia oma poni.

Wahlmanien taito valita hevosia on jalostunut alkuajoina. Silloin hevosia hankittiin ratsas-

tuskouluun ympäri Suomea yksinkertaisella periaatteella:

- Ostettiin kunhan nätiltä näytti, Mervi nauuraa.

Mitä enemmän tietoa ja taitoa karttui, sitä tärkeämmiksi muodostuivat nykyiset valintakriteerit kuten suku, rakenne, laukka ja hyppy sekä asiantuntevien hevosvälittäjien ja valmentajien neuvot.

Ensimmäinen kilpaponi Neran, kuten myös ensimmäinen kilpahevonen Ganz Bunte, hankittiin Juha Ruutsalon välityksellä. Brandenburgilainen Prestige, joka löytyi Yrjö Suomukselta vuonna 2005, oli jo Miksun ikioma valinta.

- Se oli kyllä ihan tunteella ostettu. Kun olin pyörinyt ratsastuskoulun hevosilla, oli Prestige niihin verrattuna kuin unelma. Ihastuin siihen, vaikka se hyppäsikin kamalasti. Päätimme, että jos siitä ei tule kisahevosta, saamme ainakin ratsastuskouluun hyvän opetushevosen.

Prestigestä ei tullut opetushevosta. Tänäpäin se on rankattu Suomen kolmanneksi parhaaksi estehevoseksi ja kantaa tulevanakin kaudella Miksun ykkösehevosen manttelia. Matka tuloksiin on tosin mennyt mutkien kautta. Alussa herkkä hevonen tiputti kuskin selästään vähän väliä ja vaati hyvin tarkkaa ratsastusta esteillä. Kaikki eivät siihen uskoneet, mutta riitti että Miksun silloinen valmentaja Henrik Ehrnrooth uskoi.

Miksun isä Timo panostaa lajiin paljon. Lajiliitolta hän toivoo samankaltaista asennetta. Liiton aktiivisuudessa, kannatuksessa ja yhteistyöhalussa on hänen mielestään parantamisen varaa. Mallia voisi katsoa ulkomailta.

Tämä laji on niin paljon kiinni oivaltamisesta. Pelkkä treeni ei riitä, pääkopassakin täytyy tapahtua jotakin, Miksu sanoo.

Miksu ja Prestige menestyivät upeasti viime kauden kilpailuissa.

- Henkka sanoi, että tuosta tulee vielä tosi hyvä. Pidä se, äläkä kuuntele muita. Siitä olen Henkalle ikuisesti kiitollinen.

Timo toteaa, että perheellä on käynyt hevosvalinnoissa hyvä tuuri.

- Aloitlevalle kilparastastajalle tärkeintä on saada paljon kokemusta radoilta. Pitää olla sellainen rohkea hevonen, joka menee ja ottaa puomin tai pari alas, muttei tökkää. Jos alussa lähtee liian varovaisella hevosella liikkeelle, on nopeasti tilanteessa, jossa pilli soi, poljetaan paikoilleen, turhaudutaan eikä päästä kartuttamaan kokemusta.

- Siinä suhteessa Ganz Bunte oli loistava eka hevonen, kun taas Prestige oli otollinen seuraavaksi hevoseksi. Sen kanssa tarkkuus hioutui ihan uudelle tasolle, Miksu täydentää.

Viime vuonna Prestigen rinnalle isojen luokkien kilpakumppaniksi nousi Special Rose Surprise (i. Voltaire). Vaikka "Rosen" kanssa syntyi hyviä tuloksia, muun muassa GP-finaalin voitto, yhteinen sävel ei ole Miksun mielestä vielä aivan löytynyt.

- Ratsastettavuudessa on parantamisen varaa. Itseluottamuksen rakentaminen on päälimmäisenä ja sen eteen tehdään kovasti töitä. Tässä huomaa, että itsellä ei vielä ole tarpeeksi kokemusta erilaisista hevosista.

Prestigellä on aivan erityinen paikka Miksun sydämessä. Kotona se on se hevonen, jonka

hän mieluiten antaa huilia estevalmennuksista, ja kun siirrytään puhumaan vuoden 2009 EM-kisoista, hänellä on selkeä toive.

- Toivoisin, että Rose on siinä kunnossa, jotta voin lähteä sillä. Vaikka Prestige teki kelpo suorituksen viime EM-kisoissa (B-finaalin viides sija), ne radat vaativat niin täydellistä suoritusta, että en haluaisi asettaa sitä uudestaan siihen tilanteeseen.

- Aina pitäisi olla sellainen tilanne, että hevosella on saumavaraa pelastaa, jos oma ote herpaantuu. Sellaista ei Prestigelle jää tuon tasoisilla radoilla, eikä tilanne ole reilu hevosta kohtaan. Prestigen rajaa on monesti venytetty, mutta jossain sekun tulee vastaan, ja sitä täytyy kunnioittaa.

- Prestige on tehnyt hienon työn, ja haluan nyt pitää sitä hyvänä, toteaa Miksu tavalla joka kielii kunnioituksesta hevostaan kohtaan.

Asenne kohdallaan

Hevoskalustollaan Mikael pystyy täydentämään ratsastuksellista työkalupakkiaan hyvää vauhtia. Korpikylän kartanon omasta kilpahevos-tallista löytyy Rosen ja Prestigen lisäksi Chyla J (Contender – Alcatraz) sekä viime vuonna Stal Hendrixiltä Hollannista tehdyt hankinnat Timo (Omnistart – Heartbreaker) ja Wilantos van Bon Cheval (Cantos – Contender) sekä Suomukselta löytynyt Admiral (i. Acobat II)

Jokainen hevosista asettaa haasteita ratsastajalle. Eniten Miksun taitoja on toistaiseksi koetellut Chyla, joka viime vuonna teki hyvän alkukauden Savonlinnan kisoihin asti. Siellä hevonen säikähti pitkää vesihautaa. Sen jälkeen alkoivat ongelmat.

- Oli meidän ammattitaidottomuuttamme, että emme osanneet valmistella sitä tarpeeksi hyvin. Savonlinnan jälkeen hevonen ei yksinkertaisesti suostunut hyppäämään mitään veteen viittaavaakaan. Ei kotona, ei muualla. Veden myötä se rupesi pelkäämään kaikkea. Sillä meni itseluottamus ihan täysin. Lopulta me veimme Chylan Kari Vepsän luo. Se oli hänellä kuukauden ja Vepsä loi sille vähitellen uskoa itseensä. Samalla hän opetti minulle rauhallista seuraamista Chylan edistymistä aina kun ehti.

Chylan tapaus kertoo jostain olennaista Wahlmanien suhtautumisesta lajiin sekä asenteesta, jota voi pitää tärkeänä menestyksen osatekijänä. Uskotaan omaan osaamiseen, mutta virheet ja puuttuvat taidot tiedostetaan selkeästi. Kun kokemus ja taito eivät riitä, apua haetaan muilta. Ja samalla otetaan tilanteesta oppimismielessä kaikki irti.

Vepsä-session tuliaisina oli muun muassa vahvistettu usko siihen periaatteeseen millä perhe on toiminut alusta asti.

- Tässä lajissa on kahta kantaa. Toiset pistävät hevoset menemään väkisin ja voimalla. Toiset,

- HIHS:ssa kisaaminen on mahtavaa. Halli, iso yleisö ja puitteet – tulee ihan "maalilmanstarafiilis"! Olisi hienoa jos mahdollisimman moni ratsastajistamme pääsisi kokemaan sitä, Miksu toivoo.

kuten Kari, uskovat että ensin täytyy saada syntymään luottamus hevosen ja ratsastajan välille. Se vaatii paljon opettelemista puolin ja toisin ja vie aikaa, mutta vasta kun sen on saavuttanut, voi odottaa ratsukolta huippusuoritusta, Timo Wahlman toteaa.

- Ja kun on päässyt huipulle, hevosta pitää välillä palkita vaatimalla vähemmän kuin mihin se kykenee. Antaa hypätä pienempää ja kokea sitä riemua kun kaikki on helppoa, Mervi lisää.

Perheyrittys

Wahlmanin kolmikon kesken näyttää vallitsevan harvinaisen hyvä yhteisymmärrys. Asia joka ei aina ole itsestäänselvyys tässä lajissa, missä lasten ja vanhempien suhde välillä joutuu koetukselle. Wahlmanien perhe on kasvanut lajiin yhdessä ja heillä on selkeät pelisäännöt.

- Ei ärhennellä toisillemme. Molemminpuolinen kunnioitus täytyy olla. Innollahan me teemme tätä työtä Miksun kanssa – se on myös meidän harrastuksemme. Ja kun olemme läheneet mukaan tosissamme, haluamme myös, että Miksu tekee sen tosissaan. Joko harrastetaan hyvällä sydämellä tai sitten ei ollenkaan, Timo toteaa.

Jälkimmäinen vaihtoehto ei ole toistaiseksi ollut ajankohtainen – ja tuskin tule olemaankaan.

- Leijumiseen ei ole koskaan ollut varaa tai syytä. Mikään ei tule ilmaiseksi. Tämä vaatii niin paljon työtä, että mahdolliset menestymiset joutuvat kyllä oikeaan mittakaavaan, Miksu sanoo ja vastaa nauraen siihen, kokeeko hän joutuneensa luopumaan mistään.

- No, ylenpalttinen hengailu kauppakeskuksissa jää pois... Ja totta kai tämä vie tietyn vapauden elämästä, kuten mahdollisuuden tehdä kesäduunia, mutta olen sitoutunut tähän ja se on antanut niin paljon, että mitään vaihtoehtoa en edes ajattele.

Miksu odottaa Special Rose Surprisen nousevan vähitellen ykkösratsukseen.

Hevosta pitää välillä palkita vaatimalla vähemmän kuin mihin se kykenee

Miksu aloitti kilpauransa Neran-ponilla, jolla hän pääsi edustamaan Suomea PM-kilpailuihin 2007.

Mervi, joka kokopäivätyökseen pyörittää Korpikylän ratsastuskeskusta, näkee perheen panostuksen pojan harrastukseen myös toiselta kantilta.

- Kaikki panostus on samalla opiskelua tulevaa ammattia varten. Olisihan se luontevaa, että Miksu tulevaisuudessa voisi kehittää tätä paikkaa. Jo nyt voimme käyttää häntä vetonaulana, Mervi lisää nauraen ja paljastaa Miksun lieväksi kauhuksi, että kesäleirejä on mainostettu muun muassa hänen esterataesityksillään.

Suosio ja menestys

Nuoren, hyvin käyttäytyvän, menestyvän ja suoloisen pojan kohtalo tyttövaltaisessa lajissa on joutua teinityttöjen ihailun kohteeksi.

- Ei se haittaa, Miksu virnistää ja toteaa, että kilpakumppanien joukosta löytyy muitakin nuoria kohtalotovereita, joista on muodostunut yhtä pitävä poikajengi.

Isä Timolla on tässäkin asiassa ollut neuvoja annettavana pojalleen.

- Olen sanonut, että tilannetta ei saa käyttää hyväksi, siitä tulee ruma maine ja paha olo. Eikä ylpeiksi ruveta!

Ihailu, onnistuminen, menestyminen. Kaksoiteräinen miekka jonka vaaroista varoitetaan, mutta jonka hyvistä puolista ei saisi hymistellä. Menestykseenhän koko touhu tähtää ja ilman sitä on mahdotonta ylläpitää tekemisen iloa ja halua.

- Voiton makuun pääseminen on nuorelle tärkeä juttu, joka siivittää eteenpäin. Oli onni, että Prestige tuli juuri oikeaan aikaan tuomaan voittamisen kokemusta ja luomaan uskoa omiin mahdollisuuksiin, Timo toteaa.

Sen myötä kasvoi nuorelle ratsastajalle olemainen periaate, jonka mukaan kisoihin lähdeään aina hakemaan voittoa.

- En koskaan lähde mihinkään muuten kuin voitto tähtäimessä. Katson kotona, että kaikki työ on tehty niin hyvin että rahkeet riittävät voittoon, Miksu toteaa.

Aina eivät tahto ja huolellinen valmistautuminen riitä voittoon.

- Välillä kulkee ja välillä ei, se on monesta seikasta kiinni. On yllättävän tärkeää, millä fiiliksellä lähtee radalle. Hyvään fiilikseen vaikuttaa tieto siitä, että kotona kaikki on sujunut tosi hyvin. Silloin janoaa päästä kisoihin näyttämään. Ja se totta kai jos pääsee voiton makuun. Jos eka päivä menee hyvin, silloin haluaa vielä enemmän, uskaltaa koetella rajoja ja uskoa voittoon.

- Joskus hyvää fiilistä täytyy hakea. Jos sitä ei löydy, asiat menevät helposti vähän pieleen.

Silloin ei auta muu kuin todeta, että kotiin harjoittelemaan. Ei epäonnistumisia kannata jäädä itkemään tai selittelemään. Niistä on hyötyä kun niistä oppii, muuten ei kehity, Miksu toteaa ja suuntaa tallin kautta toiseen elämään; kouluun. Joka sekun on olemassa. ♦